

Jova ćemo se još vratiti kada budemo radili poučne govore koje je Kjerekgor potpisao svojim imenom, ovde ćemo samo u grubim crtama označiti ulogu u priči o mladiću)

Ponavljanju prilazimo u onom trenutku kada mladić odustaje od svega, kada misli da ne može učiniti ni jedan korak napred, kada je more uzburkano, kada se ne vidi gde se ide, kada kaže: „Ja sam na kraju svog konopca. Zgadio mi se život; bez soli i smisla“. Mladić otpušta sebe i kaže neka me ponavljanje preuzme, ja ne mogu dalje. Upravo u ovom trenu ponavljanje je moguće. Kada odustaje od sebe tada se otvara prostor za javljanje munje. Rečju, kada odustanem od sebe tek tada ostvarujem uslov mogućnosti da sebe dobijem. Mladić kaže: „Sve što znam je da stojim i da sam stajao celog meseca, ne čineći ni jedan korak. Ja čekam na munju – i ponavljanje...“

Međutim, nakon ovoga mladić čuvši da se devojka udala pada u sećanje, pada u vlast večne ideje ljubavi, ne ljubavi u vremenu jer je ona izgubljena, već u večnosti. On, bar se tako čini na prvi pogled, preuzima lakši put ka večnosti. Mladić sebe isključuje iz opštosti – braka, ali ne u ime predavanja nemogućem, već predavajući sebe poetskoj ideji.

Poetsko je u ponavljanju, kao što smo rekli, analogon metafizike. I u poetskom i u metafizici aktualno je zamenjeno idejom, a vreme večnošću. Poezija je ovde predstavljena kao nastojanje da se izbegnu problemi koje ispostavlja egzistencija, tj. ona je idealizacija koja zaboravlja faktičnost proizvodeći je unutar čisto idalnog prostora - prostora jezika. Poezija i metafizika su dve strane novčića kao dva načina zaboravljanja egzistencije.

Međutim, nasuprot ovom prvom momentu unutar kojeg, čini se, mladićev susret sa ponavljanjem propada, nakon toga okret mladića poeziji dobija „religiozni